pondělí 34. týdne v mezidobí

cyklus 1

1. čtení: Dan 1,1–6.8–20

Nenašel se mezi všemi nikdo, jako byl Daniel, Chananjáh, Mišael a Azarjáh.

Začátek knihy proroka Daniela.

Třetího roku vlády judského krále Jehojakima přitáhl babylónský král Nabuchodonosor k Jeruzalému a oblehl ho. Pán vydal do jeho moci judského krále Jehojakima i část z nádob Božího chrámu: Nabuchodonosor je dal odnést do země Šinearu, do domu svých bohů; nádoby dal uložit do pokladnice svých bohů.

Král poručil nejvyššímu komorníku Ašpenazovi, aby přivedl z izraelských synů, z královského nebo šlechtického rodu jinochy, kteří by byli bez vady, půvabné postavy, vnímaví pro všechnu moudrost, schopní vzdělání, přístupní vědám, kteří by mohli konat službu v královském paláci. Měl je naučit chaldejskému písmu a jazyku. Král jim též určil na každý den stravu z královských pokrmů i z vína, které sám pil; měli být vychováváni po tři roky a po jejich uplynutí měli vykonávat službu před králem.

Z Judovců byli mezi nimi Daniel, Chananjáh, Mišael a Azarjáh. Daniel si však umínil, že se neposkvrní ani pokrmem ani vínem z královského stolu; žádal proto nejvyššího komorníka, aby nebyl nucen se poskvrnit.

Bůh vzbudil u nejvyššího komorníka milost a přízeň pro Daniela. Nejvyšší komorník však řekl Danielovi: „Bojím se jen svého pána, krále, který vám určil pokrm a nápoj; když uvidí, že jsou vaše tváře hubenější než ostatních jinochů, kteří jsou s vámi stejného stáří, uvalíte před králem vinu na mě.“

Daniel řekl tedy dozorci, kterého nejvyšší komorník ustanovil nad Danielem, Chananjáhem, Mišaelem a Azarjáhem: „Nuže, učiň zkoušku se svými služebníky po deset dní: ať je nám dávána zelenina k jídlu a voda k pití; srovnej pak naši tvář s tváří jinochů, kteří jedí královský pokrm, a podle toho, co uvidíš, jednej se svými služebníky.“

On jim tedy vyhověl v té věci a zkusil to s nimi po deset dní. Po uplynutí deseti dní se ukázalo, že lépe vypadají a lépe jsou živení než všichni jinoši, kteří požívali královský pokrm. Dozorce tedy rozkázal odnášet jejich příděl pokrmu a vína a dával jim zeleninu.

Bůh pak dal těmto čtyřem jinochům vědění a pochopení pro každé písmo a moudrost; Daniel měl schopnost rozumět viděním a snům všeho druhu. Nejvyšší komorník je pak představil Nabuchodonosorovi, když se skončila králem ustanovená doba, v níž měli být uvedeni k němu.

Král s nimi rozmlouval a nenašel se mezi všemi nikdo, jako byl Daniel, Chananjáh, Mišael a Azarjáh; zůstali tedy v královské službě. V každém oboru vědy a moudrosti, na něž se král tázal, nalezl je desetkrát schopnější nad všechny hadače a zaklínače, kteří byli v celé jeho říši.

Dan 3,52.53.54.55.56

Požehnaný jsi, Pane, Bože našich otců,
odp.: chvályhodný a svrchovaně velebený navěky.

Požehnané je tvé slavné svaté jméno
odp.: a svrchovaně chvályhodné a velebené navěky.

Požehnaný jsi ty ve svém svatém slavném chrámě
odp.: a svrchovaně chvályhodný a slavný navěky.

Požehnaný jsi ty na svém královském trůně
odp.: a svrchovaně chvályhodný a velebený navěky.

Požehnaný jsi ty, který shlížíš na hlubiny a trůníš na cherubech,
odp.: a svrchovaně chvályhodný a velebený navěky.

Požehnaný jsi ty na klenbě nebes
odp.: a velebený a plný slávy navěky.

kulturaslova.cz

cyklus 2

1. čtení: Zj 14,1–3.4b–5
Mají na čele napsáno Kristovo jméno a jméno jeho Otce.

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, měl jsem vidění, a hle – na hoře Sión stál Beránek a s ním bylo sto čtyřiačtyřicet tisíc těch, kdo mají na čele napsáno jeho jméno a jméno jeho Otce. Uslyšel jsem z nebe hlas jako hukot velikých vod nebo jako rachot silného hromu. Ten hlas, který jsem slyšel, zněl, jako když zpěváci doprovázejí na citeru svůj zpěv.

A zpívali před trůnem, před těmi čtyřmi bytostmi a před těmi starci novou píseň. Nikdo se nemohl té písni naučit než těch sto čtyřiačtyřicet tisíc vykoupených ze země.

Ti následují Beránka, kamkoli jde. Byli vykoupeni z lidí jako prvotiny pro Boha a pro Beránka. Z jejich úst nevyšla lež. Jsou bez poskvrny.“

Žl 24,1–2.3–4ab.5–6

Odp.: To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!

Hospodinu náleží země i to, co je na ní,
svět i ti, kdo jej obývají.
Neboť on jej založil nad moři,
upevnil ho nad proudy vod.

Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu,
kdo smí stát na jeho svatém místě?
Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce,
jehož duše nebaží po marnosti.

Ten přijme požehnání od Hospodina,
odměnu od Boha, svého spasitele.
To je pokolení těch, kdo po něm touží,
kdo hledají tvář Jakubova Boha.

Zpěv před evangeliem: Mt 24,42a.44

Aleluja. Bděte a buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete. Aleluja.

Evangelium: Lk 21,1–4
Spatřil chudou vdovu, jak dala dvě drobné mince.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se rozhlédl a pozoroval, jak bohatí dávají do chrámové pokladnice své dary. Spatřil také jednu chudou vdovu, jak tam dala dvě drobné mince, a řekl:

„Opravdu, to vám říkám: Tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní. Ti všichni totiž dali darem něco ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku dala všechno, co měla na živobytí.“

kulturaslova.cz